Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

21. listopadu 2024*

Obsah

I. Právní rámec . . . 3
A. Služební řád . . . 3
B. Pracovní řád . . . 5
C. Rámcová dohoda . . . 5
D. Směrnice 2002/14/ES . . . 5
II. Skutkový stav . . . 6
III. Řízení před Tribunálem, který rozhoduje po vrácení věci, a napadený rozsudek . . . 7
IV. Návrhová žádání účastnic v řízení o kasačním opravném prostředku . . . 8
V. Ke kasačnímu opravnému prostředku . . . 9
A. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku . . . 9
1. Argumentace účastnic řízení . . . 9
2. Závěry Soudního dvora . . . 10
a) K přípustnosti . . . 10
b) K věci samé . . . 10
B. K druhému důvodu kasačního opravného prostředku . . . 12
1. Argumentace účastnic řízení . . . 12
2. Závěry Soudního dvora . . . 13
a) K přípustnosti . . . 13

* Jednací jazyk: francouzština.

b) K věci samé . . . 13

C. K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku . . . 15

1. Argumentace účastnic řízení . . . 15

2. Závěry Soudního dvora . . . 17

a) K přípustnosti . . . 17

b) K věci samé . . . 18

1) K první části . . . 18

2) K druhé části . . . 19

3) K třetí části . . . 20

4) Ke čtvrté části . . . 21

5) K páté části . . . 22

D. Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku . . . 23

1. Argumentace účastnic řízení . . . 23

2. Závěry Soudního dvora . . . 23

E. K návrhu na náhradu újmy . . . 23

1. Argumentace účastnic řízení . . . 23

2. Závěry Soudního dvora . . . 24

K nákladům řízení . . . 24

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Smluvní zaměstnanci – Smlouva na dobu neurčitou – Ukončení smlouvy – Článek 47 písm. c) bod i) pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie – Nezpůsobilost – Chování ve službě a přístup k práci, které nejsou slučitelné se zájmem služby – Povinnost uvést odůvodnění – Právo být vyslechnut – Právo na rodičovskou dovolenou – Článek 42a služebního řádu úředníků Evropské unie“

Ve věci C-546/23 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie dne 29. srpna 2023,

UG, zástupce: M. Richard, advokát,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

další účastnice řízení:

Evropská komise, zástupci: původně I. Melo Sampaio a A. Sauka, jako zmocněnci, poté A. Sauka, jako zmocněnec,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení: F. Biltgen, předseda prvního senátu vykonávající funkci předsedy sedmého senátu, M. L. Arastey Sahún (zpravodajka), předsedkyně pátého senátu, a J. Passer, soudce,

generální advokát: P. Pikamäe,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se UG domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 21. června 2023, UG v. Komise (T-571/17 RENV, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2023:351), kterým Tribunál zamítl její žalobu znějící jednak na zrušení rozhodnutí ze dne 17. října 2016, kterým Evropská komise rozvázala její smlouvu smluvního zaměstnance (dále jen „sporné rozhodnutí“), a jednak náhradu majetkové a nemajetkové újmy, jež UG údajně vznikla v důsledku tohoto rozhodnutí.

I. Právní rámec

A. Služební řád

2 Článek 42a služebního řádu úředníků Evropské unie ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu (dále jen „služební řád“) stanoví:

„Úředník má nárok na rodičovskou dovolenou na každé dítě v délce až šesti měsíců bez nároku na základní plat, kterou čerpá v průběhu prvních dvanácti let po narození nebo adopci dítěte. […]“

3 Článek 47 služebního řádu zní:

„Služební poměr končí:

[…]

d) propuštěním pro nezpůsobilost;

[…]“

4 Článek 51 služebního řádu zní následovně:

„1. Orgán oprávněný ke jmenování v rámci příslušného orgánu vymezí postupy, jak odhalovat, řešit a napravovat případy nezpůsobilosti včasným a přiměřeným způsobem.

Orgán oprávněný ke jmenování v rámci příslušného orgánu dodržuje při přijímání vnitřních ustanovení následující požadavky:

a) úředník, který na základě tří po sobě jdoucích neuspokojivých ročních posudků uvedených v článku 43 nadále nevykazuje žádný pokrok ve své odborné způsobilosti, je přeřazen do platové třídy nižší o jeden stupeň. Pokud z následujících dvou ročních posudků stále vyplývá nevyhovující výkon, úředník je propuštěn;

b) každý návrh na přeřazení úředníka do nižší platové třídy nebo jeho propuštění musí obsahovat důvody, na kterých je založen, a musí být oznámen dotčenému úředníkovi. Návrh orgánu oprávněného ke jmenování se předloží smíšenému poradnímu výboru stanovenému v čl. 9 odst. 6.

2. Úředník má právo získat svůj úplný osobní spis a pořídit opisy všech dokumentů, které s postupem souvisejí. Na přípravu své obhajoby má úředník přinejmenším 15, avšak nejvýše 30 dnů ode dne obdržení návrhu. Úředníkovi může být nápomocna osoba podle jeho výběru. Úředník může předložit písemné připomínky. Jeho stanovisko bude vyslechnuto smíšeným poradním výborem. Úředník může také povolat svědky.

[…]“

5 Článek 60 služebního řádu stanoví:

„Kromě případů onemocnění nebo úrazu nesmí být úředník nepřítomen bez předchozího svolení svého bezprostředního [přímého] nadřízeného. Aniž jsou dotčena jakákoli disciplinární opatření, která mohou být použita, každá neoprávněná řádně zjištěná nepřítomnost se odečte od dovolené za kalendářní rok dotyčného úředníka. V případě, že úředník nemá nárok na nevyčerpanou dovolenou, bude mu za příslušné období provedena srážka ze mzdy.

[…]“

6 Článek 1 šestý pododstavec přílohy II služebního řádu zní následovně:

„Povinnosti vykonávané členy výboru zaměstnanců a úředníky jmenovanými výborem do orgánů zřízených na základě služebního řádu nebo orgánem se považují za součást služeb, které musí v orgánu vykonávat. Výkon těchto povinností nesmí být dotyčné osobě na újmu.“

7 Článek 9 odst. 1 písm. h) přílohy IX služebního řádu stanoví:

„Orgán oprávněný ke jmenování může uložit jednu z těchto sankcí:

[…]

h) zbavení funkce a případně dočasné krácení důchodu nebo příspěvku v invaliditě; účinky tohoto opatření se nevztahují na úředníkem vyživované osoby. I v případě uvedeného krácení však nesmí výše úředníkova příjmu, se započtením případných rodinných přídavků, klesnout pod hranici životního minima stanovenou v článku 6 přílohy VIII.“

B. Pracovní řád

8 Článek 47 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie, ve znění použitelném na skutkové okolnosti projednávané věci (dále jen „PŘOZ“), zní následovně:

„Kromě případu úmrtí končí pracovní poměr dočasných zaměstnanců:

[...]

c) pokud je smlouva uzavřena na dobu neurčitou:
   i) na konci výpovědní doby sjednané ve smlouvě; délka výpovědní doby nesmí být kratší než jeden měsíc za každý dokončený rok služby, přičemž nejkratší výpovědní doba činí tři měsíce a nejdelší deset měsíců. Výpovědní doba však nesmí začít běžet v průběhu těhotenství, je-li potvrzeno lékařem, mateřské dovolené nebo nemoci, pokud doba nemoci nepřesáhne tři měsíce. S výhradou výše uvedených omezení se navíc během těhotenství, je-li potvrzeno lékařem, v průběhu mateřské dovolené nebo nemoci doba přerušuje;

   [...]“

C. Rámcová dohoda

9 Ustanovení 5 odst. 4 revidované rámcové dohody o rodičovské dovolené, která byla uzavřena dne 18. června 2009 a tvoří přílohu směrnice Rady 2010/18/EU ze dne 8. března 2010, kterou se provádí revidovaná rámcová dohoda o rodičovské dovolené uzavřená mezi organizacemi BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP a EKOS a zrušuje se směrnice 96/34/ES (Úř. věst. 2010, L 68, s. 13) (dále jen „rámcová dohoda“), stanoví:

„K zajištění toho, aby pracovníci mohli uplatňovat své právo na rodičovskou dovolenou, přijmou členské státy nebo sociální partneři nezbytná opatření na ochranu pracovníků před méně příznivým zacházením nebo propuštěním z důvodů žádosti o rodičovskou dovolenou nebo čerpání rodičovské dovolené v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kolektivními smlouvami nebo zvyklostmi.“

D. Směrnice 2002/14/ES

10 Článek 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/14/ES ze dne 11. března 2002, kterou se stanoví obecný rámec pro informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci v Evropském společenství (Úř. věst. 2002, L 80, s. 29; Zvl. vyd. 05/04, s. 219) stanoví:

„Členské státy zajistí, aby zástupci zaměstnanců při výkonu svých funkcí požívali dostatečné ochrany a jistot, které jim umožňují náležitě vykonávat povinnosti, které jim byly svěřeny.“

II. Skutkový stav

11 Skutečnosti předcházející sporu byly částečně popsány v bodech 2 až 19 napadeného rozsudku. Pro potřeby tohoto řízení je lze shrnout následovně.

12 Dne 20. března 2007 byla UG přijata Úřadem Komise pro infrastrukturu a logistiku v Lucemburku (OIL) jako smluvní zaměstnankyně v souladu s čl. 3a písm. a) PŘOZ za účelem výkonu funkce vychovatelky ve Středisku péče o děti předškolního věku na dobu určitou od 1. dubna 2007 do 31. března 2009.

13 Dne 25. února 2009 byla smlouva UG prodloužena do 31. března 2010.

14 Dne 5. února 2010 byla tato smlouva prodloužena na dobu neurčitou s účinností od 1. dubna 2010.

15 Od 16. listopadu 2011 do 1. dubna 2014 byla UG osvobozena od výkonu funkce vychovatelky v rozsahu 50 % pracovní doby vzhledem k výkonu funkce na poloviční úvazek v odborové organizaci.

16 Dne 13. května 2014 byla UG zvolena do místního výboru zaměstnanců v Lucemburku (Lucembursko) a byla jmenována členkou ústředního výboru zaměstnanců v Bruselu (Belgie) (dále jen společně „výbory zaměstnanců“).

17 Dne 8. dubna 2016 vypracoval orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv (dále jen „OOUPS“) hodnotící posudek UG za rok 2015 (dále jen „hodnotící posudek za rok 2015“), podle něhož nebyla celková úroveň jejích pracovních výkonů za období od 1. ledna do 31. prosince 2015 považována za uspokojivou.

18 Dne 15. července 2016 nastoupila UG na svou žádost na rodičovskou dovolenou do 14. listopadu 2016.

19 Dopisem ze dne 8. září 2016 (dále jen „dopis ze dne 8. září 2016“) OOUPS informoval UG o svém záměru vypovědět její smlouvu na základě článku 47 PŘOZ z důvodu neuspokojivé úrovně jejích pracovních výkonů a chování v zaměstnání od roku 2013.

20 Dopisem ze dne 30. září 2016 zpochybnila navrhovatelka důvody uvedené OOUPS v dopise ze dne 8. září 2016.

21 Dne 17. října 2016 přijal OOUPS sporné rozhodnutí, kterým s účinností od 31. července 2017 vypověděl smlouvu UG na základě čl. 47 písm. c) pracovního řádu s ohledem na devítiměsíční výpovědní dobu od 1. listopadu 2016.

22 Dne 29. listopadu 2016 OOUPS nakonec stanovil počátek této výpovědní doby na 21. listopadu 2016 a konec uvedené smlouvy na 20. srpna 2017.

23 Na žádost UG ze dne 16. prosince 2016 byla její rodičovská dovolená prodloužena do 20. srpna 2017.

24 Dne 17. ledna 2017 podala UG proti spornému rozhodnutí stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu.

25 Dne 18. května 2017 OOUPS tuto stížnost zamítl.

26 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 22. srpna 2017 podala navrhovatelka žalobu znějící mimo jiné na zrušení sporného rozhodnutí a na náhradu majetkové a nemajetkové újmy, která jí údajně vznikla v důsledku tohoto rozhodnutí.

27 Rozsudkem ze dne 2. dubna 2020, UG v. Komise (T-571/17, dále jen „původní rozsudek“, EU:T:2020:141), Tribunál zaprvé zrušil sporné rozhodnutí, zadruhé vyzval účastnice řízení, aby mu ve lhůtě tří měsíců předložily buď společně dohodnutou výši finančního vyrovnání souvisejícího s protiprávností tohoto rozhodnutí, nebo v případě nedosažení dohody vyčíslená návrhová žádání týkající se této částky, zatřetí zamítl zbývající návrhová žádání a začtvrté rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

28 Usnesením ze dne 13. listopadu 2020, UG v. Komise (T-571/17, EU:T:2020:553), Tribunál zaprvé konstatoval, že již není důvodné rozhodnout o finančním vyrovnání souvisejícím se sporným rozhodnutím, a zadruhé rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených UG a uložil jí nést polovinu vlastních nákladů řízení.

29 Rozsudkem ze dne 25. listopadu 2021, Komise v. UG (C-249/20 P, dále jen „rozsudek vydaný v řízení o kasačním opravném prostředku“, EU:C:2021:964), Soudní dvůr zrušil původní rozsudek v rozsahu, v němž zaprvé zrušil sporné rozhodnutí, zadruhé konstatoval existenci protiprávnosti, která mohla založit odpovědnost Komise, a zatřetí odmítl jako nepřípustný návrh UG na náhradu nemajetkové újmy.

30 V bodě 27 rozsudku vydaného v řízení o kasačním opravném prostředku Soudní dvůr konstatoval, že Tribunál zjevně zkreslil obsah dopisu ze dne 8. září 2016, když v bodech 64, 70 a 71 původního rozsudku rozhodl, že OOUPS v tomto dopise UG vytkl, že ve lhůtě tří měsíců nesplnila cíle, které jí byly stanoveny v hodnotícím posudku za rok 2015.

31 Kromě toho v bodě 38 rozsudku vydaného v řízení o kasačním opravném prostředku Soudní dvůr rozhodl, že i když – jak vyplývá z bodů 70 a 71 původního rozsudku – úkoly požadované po UG byly koncipovány a popsány jako úkoly s určitou dobou trvání, Tribunál neuvedl důvod, proč měl za to, že nebylo přiměřené požadovat po UG, aby vypracovala tabulku vzdělávacích akcií ve lhůtě tří měsíců.

32 Za těchto podmínek dospěl Soudní dvůr v bodě 39 rozsudku vydaného v řízení o kasačním opravném prostředku k závěru, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění, jelikož odůvodnění původního rozsudku neumožňuje pochopit, a to ani implicitně, důvod, proč měl za to, že tříměsíční lhůta poskytnutá UG pro sestavení tabulky vzdělávacích činností je příliš krátká.

33 Soudní dvůr však věc vrátil Tribunálu a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

III. Řízení před Tribunálem, který rozhoduje po vrácení věci, a napadený rozsudek

34 Na podporu svých návrhových žádání znějících na zrušení sporného rozhodnutí uvedených v rámci věci T-571/17 RENV UG uvedla v zásadě sedm žalobních důvodů, které vycházejí z následujícího: první z nedostatku odůvodnění, druhý z porušení článku 51 služebního řádu a práva být vyslechnut, třetí z nesprávného právního posouzení ve vztahu k právu na rodičovskou dovolenou a k právu pracovníka na informování a projednávání, čtvrtý z několika zjevně

nesprávných posouzení a nesprávných skutkových zjištění, pátý z porušení zásady proporcionality, šestý z porušení disciplinárního řízení stanoveného v příloze IX služebního řádu a sedmý ze zneužití pravomoci.

35 Tribunál všechny tyto žalobní důvody zamítl jako neopodstatněné.

36 Kromě toho Tribunál rozhodl o návrhových žádáních navrhovatelky na náhradu újmy směřujících k tomu, aby bylo Komisi uloženo zaplatit jí jednak náhradu škody odpovídající mzdám, o které byla připravena ode dne nabytí účinnosti jejího propuštění, a jednak náhradu nemajetkové újmy z důvodu ponižujícího a diskriminačního zacházení, kterému byla vystavena z důvodu své odborové činnosti a čerpání rodičovské dovolené.

37 V tomto ohledu Tribunál konstatoval, že se navrhovatelka na podporu svých návrhových žádání na náhradu škody nedovolávala důvodů protiprávnosti, které by se lišily od těch, které uvedla na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení sporného rozhodnutí. Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že návrhová žádání směřující ke zrušení byla zamítnuta jako neopodstatněná, Tribunál rozhodl, že návrhová žádání znějící na náhradu újmy musí být rovněž zamítnuta, aniž je třeba rozhodovat o jejich přípustnosti.

38 V důsledku toho Tribunál žalobu podanou UG v plném rozsahu zamítl.

IV. Návrhová žádání účastnic v řízení o kasačním opravném prostředku

39 Kasačním opravným prostředkem UG navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž Tribunál považoval její propuštění za opodstatněné, a uložil jí nahradit jednu třetinu nákladů a nákladů řízení Komise;

– přiznal jí částku 68 000 eur z důvodu majetkové újmy;

– přiznal jí částku 40 000 eur z důvodu nemajetkové újmy;

– uložil Komisi náhradu veškerých výdajů a nákladů řízení, jakož i nákladů na právní zastoupení vynaložených v rámci tohoto kasačního opravného prostředku, předběžně vyčíslených na 10 000 euro, s výhradou jejich zvýšení, a

– uložil Komisi náhradu veškerých výdajů a nákladů řízení, jakož i nákladů na právní zastoupení v souvislosti s tímto kasačním opravným prostředkem ve výši 30 000 eur.

40 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek zamítl a

– uložil UG náhradu nákladů řízení.

V. Ke kasačnímu opravnému prostředku

41 Na podporu svého návrhu na zrušení napadeného rozsudku UG uplatňuje v podstatě čtyři důvody kasačního opravného prostředku, z nichž první vychází z porušení ochrany týkající se rodičovské dovolené, druhý z porušení ochrany zástupců zaměstnanců, třetí ze zjevně nesprávných posouzení a čtvrtý z porušení zásady proporcionality.

A. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastnic řízení

42 UG tvrdí, že Tribunál v bodech 92 a 93 napadeného rozsudku neodůvodněně rozlišoval mezi přijetím rozhodnutí o propuštění během rodičovské dovolené na jedné straně a nabytím účinnosti tohoto rozhodnutí v okamžiku, kdy dotyčná osoba čerpala rodičovskou dovolenou na straně druhé, a nesprávně z toho vyvodil, že přijetí sporného rozhodnutí v okamžiku, kdy se nacházela na rodičovské dovolené, nepředstavovalo porušení článku 42a služebního řádu vykládaného ve světle minimálních požadavků obsažených v ustanovení 5 odst. 4 rámcové dohody.

43 Podle názoru UG přitom sporné rozhodnutí vedlo k tomu, že po skončení rodičovské dovolené nedošlo k jejímu návratu do práce, což podle ní prokazuje, že propuštění osoby během rodičovské dovolené představuje porušení ochrany stanovené v ustanovení 5 odst. 4 rámcové dohody a povinnosti zaměstnavatele zachovat zaměstnání zaměstnance, který čerpá tuto dovolenou.

44 UG tvrdí, že články 47 a 51 služebního řádu, čl. 9 odst. 1 písm. h) přílohy IX služebního řádu, jakož i článek 47 PŘOZ musí být vykládány v souladu s ustanoveními rámcové dohody, jakož i s čl. 33 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), tedy v tom smyslu, že brání propuštění po celou dobu rodičovské dovolené.

45 Kromě toho by bylo v rozporu s požadavky ochrany před propuštěním v souvislosti s rodičovskou dovolenou, kdyby bylo postaveno na roveň nezpůsobilosti nebo závažnému disciplinárnímu provinění, jak to učinil Tribunál v bodě 109 napadeného rozsudku.

46 Pokud jde o bod 112 napadeného rozsudku, UG tvrdí, že je mimořádně neobvyklé, aby zaměstnavatel v dopise o propuštění zaměstnance zmínil vztah mezi tímto propuštěním a jeho rodičovskou dovolenou.

47 Vzhledem k tomu, že z řady skutečností obsažených ve spise v projednávané věci vyplývá, že čerpání rodičovské dovolené UG bylo skutečným důvodem jejího propuštění, Tribunál v bodě 144 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že protiprávnost konstatovaná v bodě 142 tohoto rozsudku nemohla sama o sobě vést ke zrušení sporného rozhodnutí.

48 V projednávaném případě představuje propuštění UG zneužití pravomoci ze strany Komise, jelikož tento orgán pod záminkou propuštění v souvislosti s nezpůsobilostí ve skutečnosti sankcionoval UG za čerpání rodičovské dovolené v době, která Komisi nevyhovovala.

49 Sporné rozhodnutí tudíž představuje diskriminaci v souvislosti s čerpáním rodičovské dovolené, k níž došlo v rozporu s článkem 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), ve spojení s článkem 8 této úmluvy a s článkem 1 protokolu č. 12 k této úmluvě, podepsaného v Římě dne 4. listopadu 2000.

50 Komise odpovídá, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný v rozsahu, v němž směřuje k dosažení nového celkového posouzení věci, a že je každopádně neopodstatněný.

2. Závěry Soudního dvora

a) K přípustnosti

51 Pokud jde o námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že z článku 256 SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, jakož i z čl. 168 odst. 1 písm. d) a článku 169 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku nebo usnesení, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen. Podle ustálené judikatury Soudního dvora kasační opravný prostředek, který se omezuje na zopakování žalobních důvodů a argumentů již předložených Tribunálu, tento požadavek nesplňuje. Takový kasační opravný prostředek totiž ve skutečnosti představuje návrh usilující pouze o opětovné posouzení žaloby podané Tribunálu, což nespadá do pravomoci Soudního dvora (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2024, Thunus a další v. EIB, C-561/23 P, EU:C:2024:603, body 22 a 23 a citovaná judikatura).

52 V projednávané věci stačí konstatovat, že UG v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku Tribunálu v podstatě vytýká zejména to, že se dopustil nesprávného právního posouzení. V tomto ohledu UG opakovaně uvádí kritizované části napadeného rozsudku, jakož i právní argumenty, které konkrétně podporují návrh na zrušení tohoto rozsudku.

53 Za těchto podmínek nelze mít za to, že první důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný.

b) K věci samé

54 Úvodem je třeba připomenout, že Tribunál v bodech 90 až 114 napadeného rozsudku přezkoumal opodstatněnost výtky UG vycházející v podstatě z toho, že Komise tím, že během rodičovské dovolené přistoupila k jejímu propuštění, porušila článek 42a služebního řádu vykládaný ve světle minimálních požadavků obsažených v ustanovení 5 odst. 4 rámcové dohody.

55 V tomto ohledu Tribunál v bodech 97 až 112 tohoto rozsudku rozhodl, že článek 42a služebního řádu nebrání příslušnému orgánu oprávněnému přijmout rozhodnutí o propuštění úředníka nebo ukončení pracovní smlouvy smluvního nebo dočasného zaměstnance, přestože tento zaměstnanec ke dni vydání tohoto rozhodnutí čerpá rodičovskou dovolenou a má v zásadě nárok, po skončení rodičovské dovolené, na návrat na toto pracovní místo nebo do služebního poměru.

56 Pokud jde o ustanovení 5 odst. 4 rámcové dohody, na které UG odkazuje, Tribunál měl v bodě 111 napadeného rozsudku za to, že k zajištění toho, aby pracovníci mohli účinně uplatňovat právo na rodičovskou dovolenou, ukládá toto ustanovení povinnost přijmout nezbytná opatření na ochranu

pracovníků před méně příznivým zacházením nebo propuštěním z důvodů žádosti o rodičovskou dovolenou nebo čerpání rodičovské dovolené. V tomto ohledu Tribunál vycházel z rozsudku ze dne 27. února 2014, Lyreco Belgium (C-588/12, EU:C:2014:99, bod 34).

57 Proto Tribunál v bodě 112 napadeného rozsudku rozhodl, že uvedené ustanovení nemá ani za cíl, ani za následek zakázat zaměstnavateli, aby rozhodl o propuštění pracovníka, přestože tento pracovník ke dni tohoto rozhodnutí čerpá rodičovskou dovolenou, za předpokladu, že toto propuštění není motivováno žádostí nebo čerpáním této dovolené a je v souladu s ostatními podmínkami stanovenými zákonem nebo příslušnými právními předpisy.

58 Pokud jde o článek 47 PŘOZ, jak vyplývá z bodu 101 napadeného rozsudku, je třeba uvést, že tento článek nestanoví výhradu nebo odchylku, které by se týkaly čerpání rodičovské dovolené dotčeným zaměstnancem.

59 V bodech 115 až 146 tohoto rozsudku se Tribunál zabýval výtkou UG vycházející z toho, že sporné rozhodnutí porušilo článek 42a služebního řádu, vykládaný ve světle minimálních požadavků obsažených v ustanovení 5 odst. 4 rámcové dohody, z důvodu její žádosti o rodičovskou dovolenou.

60 Jak vyplývá z bodu 122 uvedeného rozsudku, článek 42a služebního řádu ve spojení s minimálními požadavky uvedenými v tomto ustanovení 5 bodě 4 příslušnému orgánu zakazují propustit úředníka nebo zaměstnance pro nezpůsobilost kvůli podání žádosti o rodičovskou dovolenou, zejména z důvodů týkajících se počátečního a konečného data čerpání této dovolené nebo doby trvání této dovolené požadovaných v této žádosti.

61 V bodě 142 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že i když OOUPS mohl zamítnout žádost o rodičovskou dovolenou podanou UG z důvodu, že předpokládaná data trvání této dovolené byla neslučitelná s požadavky služby, nemohl uvést požadovaná data rodičovské dovolené jako jeden z důvodů propuštění pro nezpůsobilost, aniž by porušil ustanovení článku 42a služebního řádu ve spojení s minimálními požadavky stanovenými v ustanovení 5 bodě 4 rámcové dohody.

62 Poté, co Tribunál z důvodu uvedeného v předchozím bodě konstatoval protiprávnost sporného rozhodnutí, v bodech 144 až 146 napadeného rozsudku rozhodl, že v projednávané věci je celkový závěr o nezpůsobilosti UG založen na několika důvodech, které jsou odlišné od důvodu týkajícího se dat, která si zvolila v žádosti o rodičovskou dovolenou. Za těchto podmínek Tribunál dospěl k závěru, že uvedená protiprávnost sama o sobě nemůže způsobit zrušení sporného rozhodnutí.

63 Je třeba konstatovat, že UG v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku neprokázala, že úvahy uvedené v bodech 53 až 61 tohoto rozsudku jsou stiženy nesprávným právním posouzením.

64 Pokud jde o rozsudek ze dne 27. února 2014, Lyreco Belgium (C-588/12, EU:C:2014:99), o nějž Tribunál opřel své úvahy, nelze jej vykládat tak, že absolutně zakazuje propustit pracovníka, který čerpá rodičovskou dovolenou, ale musí být chápán tak, že stanoví zákaz takového propuštění bez závažného nebo dostatečného důvodu. Tento rozsudek tedy zakazuje propuštění z důvodu žádosti o rodičovskou dovolenou nebo čerpání rodičovské dovolené.

65 Kromě toho v rozsudku ze dne 20. června 2013, Riežniece (C-7/12, EU:C:2013:410, body 34 a 35), Soudní dvůr rozhodl, že jak se uvádí v ustanovení 2 bodě 4 rámcové dohody o rodičovské dovolené uzavřené dne 14. prosince 1995, která byla obsažena v příloze směrnice Rady 96/34/ES ze dne 3. června 1996 o rámcové dohodě o rodičovské dovolené uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. L 145, s. 4; Zvl. vyd. 05/02, s. 285), ve znění směrnice Rady 97/75/ES ze dne 15. prosince 1997 (Úř. věst. 1998, L 10, s. 24; Zvl. vyd. 05/03, s. 263), pracovníci musí být chráněni před propuštěním „z důvodu“ žádosti o rodičovskou dovolenou nebo čerpání rodičovské dovolené a toto ustanovení nezakazuje zaměstnavateli propustit pracovníka, který čerpal rodičovskou dovolenou, pokud k tomuto propuštění nedošlo z důvodu žádosti o rodičovskou dovolenou nebo čerpání rodičovské dovolené.

66 V projednávaném případě, jak bylo připomenuto v bodě 62 tohoto rozsudku, je přitom celkový závěr o nezpůsobilosti UG založen na několika důvodech, které jsou odlišné od důvodu týkajícího se dat, která si zvolila pro čerpání rodičovské dovolené.

67 Pokud jde o argument UG, podle kterého z řady skutečností obsažených ve spise v projednávané věci vyplývá, že její rodičovská dovolená byla skutečným důvodem jejího propuštění, což Tribunál nezohlednil, stačí konstatovat, že tímto argumentem UG ve skutečnosti požaduje přezkum argumentu skutkové povahy, který již byl vznesen před Tribunálem. Tento argument tedy musí být v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 51 tohoto rozsudku odmítnut jako nepřípustný.

68 Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako zčásti neopodstatněný a odmítnut jako zčásti nepřípustný.

B. K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastnic řízení

69 V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku UG vytýká Tribunálu, že v bodech 165 a 168 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že sporné rozhodnutí nebylo založeno pouze na postavení UG jakožto členky ústředního výboru zaměstnanců v Bruselu a místního výboru zaměstnanců v Lucemburku, přičemž připustil, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí OOUPS UG vytýkal nezohlednění zájmu služby při plánování jejích činností spojených s jejím mandátem zástupkyně zaměstnanců v letech 2014 a 2016.

70 V tomto ohledu by zpochybnění propuštění pouze v případě, že by bylo výslovně založeno na postavení zástupkyně zaměstnanců, vedlo podle UG k tomu, že by byly zbaveny užitečného účinku minimální požadavky stanovené v článku 7 směrnice 2002/14 a dále by byla zbavena účinnosti ochrana zástupců zaměstnanců před propuštěním z důvodu jejich odborových funkcí. Je totiž neobvyklé, aby zaměstnavatel, který se chce zbavit zástupce zaměstnanců, tuto skutečnost v odůvodnění rozhodnutí o propuštění výslovně připustil.

71 V projednávané věci však OOUPS několikrát výslovně zmínil výkon odborových činností UG, přičemž příklady uvedené v tomto ohledu UG svědčí o trvalé diskriminaci, které byla vystavena ze strany přímé nadřízené.

72 Výklad zvolený Tribunálem v bodě 173 a následujících napadeného rozsudku, podle něhož úředník nebo zaměstnanec, který je dočasně přidělen k odborové organizaci v rozsahu do 50 % musí v souladu s článkem 60 služebního řádu získat předchozí svolení svého přímého

nadřízeného, aby mohl být nepřítomen ve službě a účastnit se schůzí, na které je pozván v souvislosti se svým odborovým mandátem nebo mandátem zástupce zaměstnanců, je podle ní v rozporu se zásadou nezávislosti odborů, jakož i se zásadou rovnocennosti výkonu funkcí v odborových organizacích se zaměstnáním. Kromě toho tento výklad představuje diskriminaci z důvodu výkonu odborových funkcí, která je zakázána článkem 14 EÚLP ve spojení s jejím článkem 11.

73 To by totiž znamenalo, že výkon funkcí zástupce zaměstnanců v odborových organizacích by byl podřízen služebnímu zájmu, jak jej posuzuje přímý nadřízený. Tomu však přísluší, aby organizoval práci v rámci svého útvaru s přihlédnutím k tomu, že člen jeho týmu zastává funkce v odborových organizacích a nutně musí mít čas nezbytný k tomuto účelu.

74 UG dodává, že jelikož její nepřítomnost v souvislosti s výkonem jejích funkcí v odborových organizacích byla obsažena v jejím „calendar planning“, k němuž měla její přímá nadřízená přístup, Tribunál v bodě 175 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že sporné rozhodnutí mohlo být, aniž byly porušeny minimální požadavky článku 7 směrnice 2002/14, založeno na důvodu vycházejícím z nesplnění povinnosti UG s dostatečným předstihem informovat své nadřízené před odborovými schůzemi o své účasti na uvedených schůzích, neboť takový důvod se zakládá na tom, že UG nedodržela podmínky organizace služby, které jsou nezbytné pro výkon jí svěřeného mandátu.

75 Tento výklad zastávaný Tribunálem je podle ní v rozporu s minimálními požadavky stanovenými v článku 7 směrnice 2002/14 a dále s článkem 12 Listiny.

76 Komise odpovídá, že UG druhým důvodem kasačního opravného prostředku zpochybňuje skutkové okolnosti, jak byly zjištěny Tribunálem, aniž tvrdila či prokázala zkreslení skutkového stavu. Tento důvod kasačního opravného prostředku je tedy podle ní nepřípustný a v každém případě neopodstatněný.

2. Závěry Soudního dvora

a) K přípustnosti

77 Pokud jde o námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku, stačí konstatovat, že UG tímto důvodem v podstatě Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení. V tomto ohledu UG opakovaně uvádí kritizované části napadeného rozsudku, jakož i právní argumenty, které konkrétně podporují návrh na zrušení tohoto rozsudku.

78 Za těchto podmínek nelze mít v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 51 tohoto rozsudku za to, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný.

b) K věci samé

79 V bodě 164 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že ani z odůvodnění sporného rozhodnutí, ani z dokumentů obsažených ve spise nevyplývá, že by toto rozhodnutí bylo založeno pouze na postavení UG jako členky výboru zaměstnanců, nezávisle na výkonu jejích funkcí zástupkyně zaměstnanců nebo obecně na její odborové činnosti. V bodě 165 tohoto rozsudku Tribunál dodal, že z uvedeného rozhodnutí nevyplývá, že by OOUPS měl za to, že způsob, jakým UG

vykonávala povinnosti zástupkyně zaměstnanců nebo obecně odborovou činnost ke dni přijetí tohoto rozhodnutí, představoval jednání takové povahy, která by odůvodňovala ukončení její smlouvy pro nezpůsobilost.

80 Pokud jde o úředníka nebo zaměstnance, který je dočasně přidělen k výkonu odborové činnosti v rozsahu do 50 % pracovní doby, Tribunál měl v bodě 173 napadeného rozsudku za to, že článek 60 služebního řádu ukládá takovému úředníkovi nebo zaměstnanci povinnost získat předchozí svolení svého přímého nadřízeného, aby mohl být nepřítomen ve službě a účastnit se schůzí, na které je pozván v souvislosti se svým odborovým mandátem nebo mandátem zástupce zaměstnanců. Od tohoto požadavku předchozího svolení se totiž lze odchýlit pouze v případě onemocnění nebo úrazu, nikoliv v případě účasti na zastupování v odborové organizaci nebo na schůzích zastupujícího orgánu.

81 V bodě 175 napadeného rozsudku Tribunál dospěl k závěru, že sporné rozhodnutí tedy mohlo být, aniž byly porušeny minimální požadavky článku 7 směrnice 2002/14, založeno na důvodu vycházejícím z nesplnění povinnosti UG s dostatečným předstihem informovat nadřízené před schůzemi výborů zaměstnanců, jichž byla členkou, o své účasti na těchto schůzích, neboť takový důvod nebyl založen na výkonu jejích povinností zástupkyně zaměstnanců, nýbrž na nedodržení podmínek organizace služby, které jsou nezbytné pro výkon jí svěřeného mandátu, ze strany UG.

82 V rozsahu, v němž UG druhým důvodem kasačního opravného prostředku zpochybňuje výklad článku 60 služebního řádu provedený Tribunálem, je třeba připomenout, že podle první věty tohoto článku kromě případů onemocnění nebo úrazu nesmí být úředník nepřítomen bez předchozího svolení svého přímého nadřízeného.

83 Tribunál ve svých úvahách odkazuje na tento článek, který se týká požadavku svolení přímého nadřízeného, a nikoli jeho informační povinnosti vztahující se k činnostem, které mají za následek nepřítomnost úředníka. Dále Tribunál v bodě 174 napadeného rozsudku odkazuje na článek 7 rozhodnutí Komise C(2011) 3588 final ze dne 27. května 2011 o lidských a finančních zdrojích přidělených výboru zaměstnanců Komise, podle kterého musí být každá nepřítomnost za účelem výkonu odborových činností předem písemně oznámena dotčenou osobou jejím nadřízeným.

84 Za účelem posouzení, zda je řešení přijaté v napadeném rozsudku v souladu s unijním právem, je třeba připomenout, že podle článku 24b služebního řádu mají úředníci právo sdružovat se a zejména mohou být členy odborů nebo zaměstnaneckých organizací evropských úředníků.

85 Kromě toho, jak vyplývá z čl. 1 šestého pododstavce přílohy II služebního řádu, funkce vykonávané členy výboru zaměstnanců a úředníky zasedajícími na základě pověření tohoto výboru v orgánu zřízeném na základě služebního řádu nebo orgánem jsou považovány za součást pracovních úkolů, které jsou povinni plnit v jejich orgánu, a dále že výkon těchto funkcí nesmí být dotyčné osobě na újmu.

86 V projednávaném případě nebyl důvod propuštění UG uvedený ve sporném rozhodnutí založen na zákazu, aby se UG účastnila schůzí výborů zaměstnanců, jichž byla členkou, což by mohlo představovat porušení jejích práv stanovených služebním řádem. Tento důvod, jak byl potvrzen Tribunálem v napadeném rozsudku, se týkal povinnosti, kterou UG porušila, informovat své nadřízené s dostatečným předstihem před uvedenými schůzemi o své účasti na těchto schůzích.

87 Tato povinnost přitom nezpochybňuje podstatu práv úředníků a zaměstnanců stanovených tímto služebním řádem.

88 Vzhledem k tomu, že argumenty UG vznesené v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku nejsou důvodné, je třeba tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněný.

C. K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastnic řízení

89 Třetí důvod kasačního opravného prostředku, jenž vychází ze zjevně nesprávného posouzení, se v podstatě dělí na pět částí.

90 V první části UG tvrdí, že Tribunál narušil účinnost práva na přístup ke spravedlnosti tím, že v bodech 187 až 190 napadeného rozsudku rozhodl, že pokud jde o ukončení smlouvy dočasného nebo smluvního zaměstnance na dobu neurčitou, má OOUPS širokou diskreční pravomoc a nesprávnost může být považována za „zjevnou“ pouze tehdy, je-li snadno zjistitelná.

91 Z tohoto posouzení Tribunálu vyplývá, že domněnka legality spojená s akty Komise je nevyvratitelná, a to navzdory požadavku rovnosti zbraní.

92 UG Tribunálu rovněž vytýká, že nevyhověl jejímu návrhu na provedení nezbytných důkazních opatření.

93 V tomto ohledu předkládá skutkové okolnosti, které podle ní podporují závěr, že sporné rozhodnutí bylo odůvodněno čerpáním její rodičovské dovolené a výkonem jejích funkcí v odborových organizacích.

94 Pokud jde dále o délku projednávání věci Tribunálem, UG poznamenává, že mezi ukončením písemné nebo ústní části řízení a vyhlášením napadeného rozsudku uplynul rok, aniž bylo v průběhu tohoto řízení přijato jakékoli organizační procesní opatření. Celková délka všech dotčených řízení je delší než šest let, což představuje porušení práva na projednání věci soudem v přiměřené lhůtě, zakotveného v EÚLP a Listině, jakož i práva na obhajobu.

95 UG tudíž vyzývá Soudní dvůr, aby z těchto porušení vyvodil důsledky, zejména obrácením důkazního břemene týkajícího se protiprávnosti sporného rozhodnutí.

96 V rámci druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku UG tvrdí, že bylo porušeno její právo být vyslechnuta stanovené v čl. 51 odst. 2 služebního řádu.

97 V projednávaném případě měla UG pouze osm dnů na to, aby předala své připomínky OOUPS před tím, než bylo přijato sporné rozhodnutí, což neumožnilo zaručit její právo na obhajobu.

98 V tomto ohledu Tribunál v bodech 68 až 70 napadeného rozsudku podle ní zaujal čistě formální přístup k právu být vyslechnut, když nevyžadoval, aby OOUPS věc vážně prošetřil.

99 UG mimoto vytýká Tribunálu, že „obrátil“ důkazní břemeno, když rozhodl, že UG měla povinnost předložit dodatečné důkazy, aniž k tomu byla ze strany OOUPS vyzvána. S ohledem na podrobnou povahu dopisu ze dne 30. září 2016, zmíněného v bodě 20 tohoto rozsudku, má UG přitom za to, že OOUPS měl povinnost vyhledat relevantní doklady.

100 Ve třetí části třetího důvodu kasačního opravného prostředku UG tvrdí, že Tribunál v bodě 36 napadeného rozsudku použil příliš restriktivní výklad judikatury Soudního dvora, když rozhodl, že není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast.

101 Z judikatury Soudního dvora totiž nevyplývá, že tyto orgány nejsou povinny specifikovat relevantní skutkové nebo právní okolnosti v odůvodnění svých aktů, ale pouze že požadavek přesnosti musí být formulován v závislosti na povaze napadeného aktu.

102 V napadeném rozsudku přitom Tribunál neurčil požadovanou míru přesnosti odůvodnění rozhodnutí o propuštění s ohledem na povahu tohoto aktu, jeho dopad na profesní situaci adresáta, jakož i na jeho schopnost napadnout důvody propuštění.

103 Komise nemůže na podporu svého rozhodnutí o propuštění uvést vágní a nepodložené důvody s ohledem na právo na účinnou právní ochranu, jakož i ochranu před neoprávněným propuštěním stanovenou v článku 30 Listiny ve spojení s jejím článkem 47.

104 V tomto ohledu UG tvrdí, že se OOUPS ve sporném rozhodnutí omezil na uvedení velkého množství nejasně formulovaných výtek, které nebyly podloženy přesnými a konkrétními fakty.

105 Tribunál v bodě 39 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že OOUPS odkázal na přibližně dvacet situací podrobně popsaných v dopise ze dne 8. září 2016, které se týkaly chování UG v letech 2013 až 2016.

106 Z tohoto dopisu totiž nevyplývá žádný konkrétní příklad chování UG ani žádné datum takového chování.

107 V rámci čtvrté části třetího důvodu kasačního opravného prostředku UG odkazuje na bod 241 napadeného rozsudku, z něhož vyplývá, že Tribunál zamítl žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení v rozsahu, v němž se týkal opožděného předložení lékařských potvrzení za nepřítomnosti ve dnech 7. května a 16. června 2014, jakož i údajné neomluvené nepřítomnosti ze dne 18. června 2014.

108 Podle UG přitom za účelem ověření, zda bylo dodrženo její právo na obhajobu, příslušelo Tribunálu přezkoumat, zda Komise mohla platně namítat opožděné předání lékařských potvrzení, jakož i neomluvené nepřítomnosti více než dva roky poté, co k nim došlo, a to tím spíše, že tyto události nebyly zmíněny v hodnotícím posudku UG za rok 2014.

109 Pokud jde o opožděné předání lékařských potvrzení UG, UG tvrdí, že Komise měla tento důvod upřesnit. V tomto ohledu podle ní Tribunál v bodech 246 a 253 napadeného rozsudku obrátil důkazní břemeno, když UG uvedl do situace, kdy je předložení požadovaného důkazu téměř nemožné nebo mimořádně obtížné.

110 V páté části třetího důvodu kasačního opravného prostředku UG tvrdí, že Tribunál tím, že v bodě 265 napadeného rozsudku prohlásil, že žalobkyně již nemůže napadnout hodnotící posudek za rok 2015, zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces.

111 Vzhledem k tomu, že hodnotící posudek vypracovaný za rok 2014 a hodnotící posudek za rok 2015 dospěly k závěru, že pracovní výkon UG je uspokojivý, UG nemohla očekávat, že tyto posudky Komise použije k odůvodnění jejího propuštění.

112 Pokud jde o hodnotící posudek vypracovaný za rok 2016, UG uvádí, že dotčené řízení o propuštění bylo zahájeno ještě před uplynutím lhůty pro podání opravného prostředku proti tomuto posudku.

113 UG zpochybňuje rovněž bod 273 napadeného rozsudku, který poukazuje na její nedostatečné zapojení v pracovních skupinách, jichž byla členkou.

114 Kromě toho podle ní Tribunál porušil právo UG na spravedlivý proces tím, že v bodech 278 až 286 napadeného rozsudku nevratně obrátil důkazní břemeno, pokud jde o přípravu časopisu Střediska péče o děti předškolního věku.

115 V tomto ohledu byla UG schopna předložit důkaz o zaslání uvedeného časopisu dne 22. ledna 2016, jelikož e-mail, který se této záležitosti týkal, došel adresátovi až 18. července 2016 z důvodu problému s počítačem.

116 Pokud jde o důvod propuštění vycházející z toho, že UG nepředala přehled vzdělávacích akcí, UG tvrdí, že v okamžiku žádosti o předání uvedeného přehledu její přímá nadřízená věděla o úmyslu UG čerpat rodičovskou dovolenou v období od července do září 2016. Tato žádost byla tudíž učiněna pouze proto, aby poškodila UG.

117 Komise tvrdí, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je nepřípustný a v každém případě neopodstatněný.

2. Závěry Soudního dvora

a) K přípustnosti

118 Pokud jde o námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí v rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku, stačí konstatovat, že UG tímto důvodem v podstatě Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení. V tomto ohledu UG opakovaně uvádí kritizované části napadeného rozsudku, jakož i právní argumenty, které konkrétně podporují návrh na zrušení tohoto rozsudku.

119 Za těchto podmínek je třeba mít v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 51 tohoto rozsudku za to, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.

b) K věci samé

1) K první části

120 Je třeba připomenout, že v bodě 187 tohoto rozsudku Tribunál rozhodl, že pokud jde o ukončení smlouvy dočasného nebo smluvního zaměstnance na dobu neurčitou, má OOUPS v souladu s čl. 47 písm. c) bodem i) PŘOZ a s výhradou dodržení výpovědní lhůty stanovené ve smlouvě širokou diskreční pravomoc, a unijní soudní přezkum se tudíž musí omezit na ověření toho, zda nedošlo ke zjevnému pochybení nebo zneužití pravomoci.

121 Na základě rozsudku ze dne 19. července 1955, Kergall v. Společné shromáždění (1/55, EU:C:1955:9, s. 23), totiž Tribunál v bodě 188 napadeného rozsudku konstatoval, že posuzování způsobilosti úředníků a zaměstnanců unijních orgánů náleží v první řadě uvedeným orgánům.

122 V bodě 189 napadeného rozsudku Tribunál upřesnil, že v této souvislosti může být nesprávnost považována za zjevnou pouze tehdy, je-li snadno zjistitelná a může být očividně odhalena na základě kritérií, jejichž splněním zákonodárce zamýšlel podmínit výkon posuzovací pravomoci administrativou. Jinými slovy je třeba žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení zamítnout, jestliže se zpochybněné posouzení navzdory důkazům předloženým žalobcem nadále jeví jako odůvodněné a soudržné.

123 V bodě 190 uvedeného rozsudku Tribunál s odkazem na rozsudek ze dne 10. září 2019, HTTS v. Rada (C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 100 a citovaná judikatura), dodal, že aktům unijních orgánů v zásadě svědčí presumpce legality, a tudíž vyvolávají právní účinky tak dlouho, dokud nejsou zrušeny svým autorem *ab initio*, zrušeny v rámci žaloby na neplatnost nebo prohlášeny za neplatné v návaznosti na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo na námitku protiprávnosti.

124 V tomto ohledu, jak bylo zaprvé připomenuto v bodech 61 a 62 tohoto rozsudku, Tribunál v napadeném rozsudku konstatoval protiprávnost sporného rozhodnutí z důvodu, že OOUPS nemohl uvést požadovaná data rodičovské dovolené jako jeden z důvodů propuštění pro nezpůsobilost, avšak měl zároveň za to, že celkový závěr o nezpůsobilosti UG je založen na několika důvodech, které jsou od uvedeného důvodu odlišné. Tribunál tudíž dospěl k závěru, že uvedená protiprávnost nemůže sama o sobě vést ke zrušení sporného rozhodnutí.

125 Zadruhé, i když Tribunál v bodech 218, 340 a 350 napadeného rozsudku konstatoval, že sporné rozhodnutí je stiženo několika zjevně nesprávnými posouzeními, v bodech 360 a 361 uvedeného rozsudku měl nicméně za to, že toto rozhodnutí obsahuje několik důvodů, jejichž protiprávnost není prokázána a jsou dostatečně významné na to, aby podpořily celkový závěr o nezpůsobilosti, který učinil OOUPS.

126 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že argument UG vycházející v podstatě z toho, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že OOUPS má široký prostor pro uvážení, spočívá jednak na nesprávném výkladu napadeného rozsudku, jelikož Tribunál uznal existenci zjevně nesprávných posouzení při přijímání sporného rozhodnutí, a jednak nemůže zpochybnit úvahy Tribunálu, jelikož UG neprokazuje existenci dalších zjevně nesprávných posouzení, jimiž je stiženo toto rozhodnutí a jež měla vést k jeho zrušení.

127 Pokud jde o skutečnost, že UG vytýká Tribunálu, že nevyhověl jejímu návrhu na provedení nezbytných důkazních opatření, je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou, pokud jde o posouzení návrhů na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření

předložených účastníkem řízení v prvním stupni, je Tribunál jako jediný oprávněn posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy. Je tedy pouze na Tribunálu, aby posoudil relevanci návrhu na organizační procesní opatření ve vztahu k předmětu sporu a nezbytnosti jej provést (rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, Fleig v. ESVČ, C-446/19 P, EU:C:2020:918, bod 53 a citovaná judikatura).

128 Průkazný nebo neprůkazný charakter procesních písemností spadá do jeho svrchovaného posouzení skutkových okolností, které nepodléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, s výjimkou případu zkreslení důkazů předložených Tribunálu nebo jestliže z dokumentů vložených do spisu vyplývá věcná nesprávnost zjištění Tribunálu (rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, Fleig v. ESVČ, C-446/19 P, EU:C:2020:918, bod 54).

129 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci Tribunál v napadeném rozsudku odkázal na četné důkazy ze spisu, který mu byl předložen, a UG v rámci první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku neupřesňuje, v čem se Tribunál dopustil zkreslení těchto důkazů nebo důvodů, proč jsou jím provedená zjištění věcně nesprávná, je třeba tento argument odmítnout jako nepřípustný.

130 Pokud jde o délku řízení před unijním soudem, je třeba připomenout, že i když nedodržení přiměřené lhůty pro soudní rozhodnutí může vést k návrhu na náhradu škody prostřednictvím žaloby podané žalobcem proti Unii na základě ustanovení článku 268 ve spojení s čl. 340 druhým pododstavcem SFEU, nemůže vést ke zrušení napadeného rozsudku, neexistují-li indicie, že délka řízení měla vliv na řešení sporu (usnesení ze dne 29. září 2022, CX v. Komise, C-71/22 P, EU:C:2022:745, bod 76 a citovaná judikatura).

131 Vzhledem k tomu, že neexistují žádné indicie, jež by mohly prokázat, že délka řízení měla vliv na řešení dotčeného sporu, nemůže výtka vycházející z nedodržení přiměřené lhůty pro soudní rozhodnutí vést ke zrušení napadeného rozsudku, a musí být tedy odmítnuta jako nepřípustná.

132 První část třetího důvodu kasačního opravného prostředku tudíž musí být zčásti zamítnuta jako neopodstatněná a zčásti odmítnuta jako nepřípustná.

2) K druhé části

133 V bodě 68 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že lhůta osmi pracovních dnů poskytnutá UG k předložení vyjádření k dopisu ze dne 8. září 2016 se zajisté může jevit jako krátká s ohledem na závažnost důsledků, které mělo ukončení její smlouvy na její osobní situaci. Tribunál nicméně uvedl, že UG se vyjádřila k odůvodnění sporného rozhodnutí a OOUPS zohlednil její vyjádření, jak potvrzuje odůvodnění sporného rozhodnutí.

134 V bodě 69 napadeného rozsudku Tribunál připomněl, že i když dodržení práva být vyslechnut vyžaduje, aby unijní orgány umožnily osobě, které se týká akt nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, užitečně vyjádřit své stanovisko, nemůže nicméně uvedeným orgánům ukládat, aby se jím řídily.

135 V bodě 70 napadeného rozsudku Tribunál dodal, že si UG stěžovala na skutečnost, že ji OOUPS po obdržení písemného vyjádření ze dne 30. září 2016 nepožádal o předložení doplňujících dokumentů. Tento soud konstatoval, že UG mohla takové dokumenty předložit v období od

30. září do 17. října 2016, kdy bylo přijato sporné rozhodnutí, a že UG neuvedla ani povahu, ani předmět těchto doplňujících dokumentů, o nichž OOUPS nevěděl, takže nebylo prokázáno, že předložení uvedených dokumentů mohlo mít rozhodující vliv na smysl sporného rozhodnutí.

136 V bodě 71 napadeného rozsudku Tribunál dospěl k závěru, že UG mohla účelně vyjádřit své stanovisko k reálnosti a relevanci skutečností a okolností, na jejichž základě OOUPS přijal uvedené rozhodnutí.

137 Výtka vycházející z porušení práva na obhajobu přitom není podpořena argumentací, která by mohla prokázat, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, a nejeví se, že závěr uvedený Tribunálem v bodě 71 napadeného rozsudku představuje zkreslení skutkových okolností, které Tribunál zkoumal (obdobně viz rozsudek ze dne 6. října 2022, KN v. EHSV, C-673/21 P, EU:C:2022:759, bod 103).

138 V důsledku toho je třeba druhou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněnou.

3) K třetí části

139 V bodě 36 napadeného rozsudku Tribunál připomněl, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být odůvodnění aktů unijních orgánů, které je rovněž vyžadováno článkem 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny, přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze tvrzených důvodů a zájmu, který mohou mít na získání těchto vysvětlení osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudek ze dne 11. června 2020, Komise v. Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, body 29 a 51 a citovaná judikatura).

140 Tribunál poté, co v bodech 38 až 47 napadeného rozsudku posoudil jednotlivé skutkové okolnosti zohledněné ve sporném rozhodnutí, jakož i odůvodnění obsažené v tomto rozhodnutí, dospěl v bodě 48 uvedeného rozsudku k závěru, že uvedené rozhodnutí, které bylo přijato v kontextu, který byl UG znám, obsahovalo jak právní úvahy, tak dostatečné množství skutečností, které měly podstatný význam ve struktuře tohoto rozhodnutí a které UG umožnily posoudit jak jeho opodstatněnost, tak jeho legalitu.

141 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí UG, Tribunál správně popsal požadavky na odůvodnění aktů unijních orgánů, stanovené v judikatuře Soudního dvora, zejména požadavky uvedené v bodě 139 tohoto rozsudku.

142 Argument UG týkající se míry přesnosti odůvodnění aktů unijních orgánů musí být tudíž zamítnut jako neopodstatněný.

143 Pokud jde o argumenty UG uplatněné v rámci třetí části třetího důvodu kasačního opravného prostředku týkající se meritorního přezkumu odůvodnění sporného rozhodnutí, stačí konstatovat, že UG těmito argumenty ve skutečnosti žádá Soudní dvůr, aby opětovně přezkoumal posouzení skutkového stavu provedené Tribunálem, a jako takové musí být odmítnuty jako nepřípustné.

144 Třetí část třetího důvodu kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zčásti odmítnout jako neopodstatněnou a zčásti odmítnout jako nepřípustnou.

4) Ke čtvrté části

145 Čtvrtá část třetího důvodu kasačního opravného prostředku se týká toho, jak Tribunál přezkoumal odůvodnění sporného rozhodnutí týkajícího se údajných neomluvených nepřítomností UG.

146 V bodě 240 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že i když UG tvrdí, že vždy v případě nepřítomnosti ze zdravotních důvodů předložila lékařské potvrzení, neuvádí důvod své nepřítomnosti ve službě dne 18. června 2014 ani neodkazuje na žádný dokument předložený v rámci řízení, který by mohl tuto nepřítomnost odůvodnit.

147 Tribunál dospěl v bodě 241 uvedeného rozsudku k závěru, že argumentace UG nemůže zpochybnit rozhodnutí, kterým se konstatuje její neoprávněná nepřítomnost dne 18. června 2014, takže výtka uvedená v žalobě v rozsahu, v němž směřuje proti důvodu uvedenému na straně 2 písm. d) dopisu ze dne 8. září 2016, musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

148 Pokud jde o body 246 a 253 napadeného rozsudku, na které UG odkazuje v kasačním opravném prostředku, stačí připomenout, že v bodě 244 uvedeného rozsudku Tribunál konstatoval, že UG nepodala v souladu s čl. 91 odst. 2 služebního řádu stížnost proti rozhodnutí ze dne 1. června 2016, v němž měl OOUPS za to, že její nepřítomnosti ve dnech 30. a 31. května 2016 byly neoprávněné.

149 V bodě 245 napadeného rozsudku Tribunál dodává, že UG neuvádí žádnou novou a podstatnou skutečnost, která by odůvodňovala přezkum legality tohoto rozhodnutí.

150 Tribunál tedy v bodě 246 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že argumentace UG, kterou se snaží incidenčně zpochybnit uvedené rozhodnutí, je nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zpochybnění aktu, který se stal konečným.

151 Pokud jde o bod 253 napadeného rozsudku, který se týká odůvodnění sporného rozhodnutí vycházejícího z její údajné neoprávněné nepřítomnosti ve dnech 7. května a 16. června 2014, je třeba připomenout, že Tribunál měl v tomto bodě za to, že UG neprokázala, a dokonce ani netvrdila, že předložila potvrzení nezbytná k uvedení své situace do souladu se služebními přepisy v krátké době s ohledem na lhůtu, která jí byla stanovena.

152 Svými argumenty vznesenými v rámci čtvrté části třetího důvodu kasačního opravného prostředku se přitom UG ve skutečnosti snaží dosáhnout toho, aby Soudní dvůr znovu přezkoumal posouzení provedená Tribunálem v rámci bodů uvedených v bodech 146 až 151 tohoto rozsudku.

153 Z toho vyplývá, že tato část musí být odmítnuta jako nepřípustná.

5) K páté části

154 V rámci přezkumu námitky nepřípustnosti vznesené Komisí Tribunál v bodě 263 napadeného rozsudku konstatoval, že UG se svou argumentací rozvinutou v rámci druhé až páté výtky třetí části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a nesprávných skutkových zjištění, kterými je stiženo odůvodnění týkající se toho, jak se UG zapojovala do práce, jak bylo vylíčeno před Tribunálem, snažila zpochybnit obsah kvalitativního posouzení týkajícího se její efektivnosti, což odpovídá bodu 3.1 hodnoticího posudku za rok 2015, a tudíž hodnoticímu posudku za rok 2015.

155 V bodě 264 uvedeného rozsudku však Tribunál konstatoval, že UG byl oznámen hodnoticí posudek za rok 2015 a tento posudek nenapadla ve lhůtách stanovených v článcích 90 a 91 služebního řádu, v důsledku čehož se jak uvedený posudek, tak hodnocení v něm obsažená, staly konečnými.

156 V bodě 265 napadeného rozsudku Tribunál dodal, že UG netvrdila existenci nové a podstatné skutečnosti, aby prokázala, že není v situaci, kdy již nemůže napadnout hodnoticí posudek za rok 2015.

157 V bodě 266 napadeného rozsudku Tribunál dospěl k závěru, že za těchto podmínek UG nemůže napadnout hodnoticí posudek za rok 2015 incidenčně v rámci žaloby směřující proti spornému rozhodnutí, vůči kterému má tento posudek přípravnou povahu.

158 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že Tribunál právem rozhodl, že hodnoticí posudek za rok 2015 se stal konečným z důvodu nepodání opravného prostředku ve lhůtách stanovených v článcích 90 a 91 služebního řádu, a že UG tedy nemůže důvodně tvrdit, že Tribunál porušil procesní pravidla a zkreslil obsah spisu ve věci, když konstatoval, že tento posudek nemůže být incidenčně zpochybněn v rámci žaloby, která mu byla předložena (obdobně viz rozsudek ze dne 24. června 2021, WD v. EFSA, C-167/20 P, EU:C:2021:516, body 39 a 40).

159 Pokud jde o body 278 až 286 napadeného rozsudku, v nichž UG vytýká, že došlo k nevratnému obrácení důkazního břemene, stačí připomenout, že Tribunál v těchto bodech posoudil skutkové okolnosti, které UG uvedla ve své žalobě a ve kterých zpochybnila posouzení skutkového stavu provedená Komisí ve sporném rozhodnutí.

160 V bodě 286 napadeného rozsudku Tribunál dospěl k závěru, že UG nepředložila žádný důkaz, který by mohl vyvrátit důkaz předložený Komisí, podle kterého zaslala členům pracovní skupiny „Časopis CPE“ návrh časopisu Vánoce 2015 za účelem jeho schválení až dne 18. července 2016.

161 Argumentace UG rozvinutá v tomto ohledu v rámci páté části třetího důvodu kasačního opravného prostředku přitom ve skutečnosti představuje zpochybnění posouzení skutkového stavu provedených Tribunálem a musí být jako taková odmítnuta jako nepřípustná.

162 Totéž platí pro ostatní argumenty předložené UG v rámci uvedené části třetího důvodu kasačního opravného prostředku.

163 Pátou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako zčásti neopodstatněnou a odmítnout jako zčásti nepřípustnou, a v důsledku toho je třeba třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítnout v plném rozsahu.

D. Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastnic řízení

164 V rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícího z porušení zásady proporcionality, UG v podstatě tvrdí, že pro účely přezkumu přiměřenosti jejího propuštění měl Tribunál zohlednit skutečnost, že toto propuštění bylo odůvodněno rodičovskou dovolenou UG, že UG zastávala funkce v odborech a nebyla jí uložena žádná sankce, jelikož profesní pochybení uvedená ve sporném rozhodnutí byla nevýznamná.

165 Komise má za to, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný. Tento orgán dodává, že tento důvod kasačního opravného prostředku je rovněž nepřípustný v rozsahu, v němž se snaží dosáhnout pouze nového posouzení argumentů, které již byly předloženy před Tribunálem.

2. Závěry Soudního dvora

166 Je třeba připomenout, že v bodech 351 až 381 napadeného rozsudku Tribunál přezkoumal sporné rozhodnutí a dospěl k závěru, že se Komise jeho přijetím nedopustila zjevně nesprávného posouzení.

167 Po tomto konstatování Tribunál v bodech 385 a 386 uvedeného rozsudku rozhodl, že vzhledem k tomu, že sporné rozhodnutí nebylo stiženo žádným zjevně nesprávným posouzením, byla oprávněna vypovědět smlouvu UG na dobu neurčitou, a tudíž nedošlo k žádnému porušení zásady proporcionality.

168 V rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku přitom UG nepředkládá žádnou argumentaci, která by mohla toto právní posouzení Tribunálu zpochybnit.

169 Za těchto podmínek musí být tato výtka zamítnuta jako neopodstatněná.

E. K návrhu na náhradu újmy

1. Argumentace účastnic řízení

170 UG tvrdí, že s Komisí uzavřela dohodu o náhradě majetkové újmy. Pro případ, že by tato dohoda pozbyla platnosti v důsledku rozsudku o kasačním opravném prostředku, UG navrhuje, aby jí byla *ex æquo et bono* přiznána částka 68 000 eur jako náhradu za tuto újmu.

171 UG kromě toho navrhuje, aby jí byla přiznána částka 40 000 eur jako náhrada za nemajetkovou újmu. Tato částka je podle ní přiměřená vzhledem k psychickému utrpení způsobenému v důsledku jejího propuštění, jež bylo protiprávní.

172 V tomto ohledu je třeba rovněž zohlednit nejistotu a zadlužení UG v důsledku jejího propuštění.

173 Komise zpochybňuje argumentaci UG.

2. Závěry Soudního dvora

174 V napadeném rozsudku Tribunál konstatoval, že se UG na podporu svých návrhových žádání týkajících se náhrady majetkové a nemajetkové újmy nedovolává důvodů protiprávnosti, které by se lišily od těch, které uvedla na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení sporného rozhodnutí. Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že návrhová žádání směřující ke zrušení byla zamítnuta jako neopodstatněná, Tribunál rozhodl, že návrhová žádání znějící na náhradu újmy musí být rovněž zamítnuta.

175 V tomto ohledu je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že všechny důvody vznesené na podporu kasačního opravného prostředku byly zamítnuty, a v důsledku toho nedochází ke zrušení napadeného rozsudku, argumenty UG, kterými se domáhá náhrady vzniklé újmy, musí být rovněž zamítnuty.

176 Za těchto okolností je třeba kasační opravný prostředek zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

177 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 184 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

178 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a UG neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) UG ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

Podpisy.